

Nádherná
SVATBA

JAMIE McGUIRE

Autorka bestsellerů *Krásná katastrofa* a *Učiněná katastrofa*

Nádherná
SVATBA

Nädherná
SVATBA

JAMIE McGUIRE

Original title: Jamie McGuire: A Beautiful Wedding

Copyright © 2013 by Jamie McGuire

Cover design © Mona Kashani-Far, butterfly effect DESIGN, Munich

Cover pictures:

Butterfly © megainarmy /Shutterstock

Casket © Picsfive /Shutterstock

Background © Marilyn Volan /Shutterstock

© ilolab /Shutterstock

Czech edition © Fortuna Libri, Praha 2015

Translation © Jana Pacnerová, 2015

Vydalo nakladatelství Fortuna Libri

www.fortunalibri.cz

Odpovědná redaktorka Lucie Bednářová

První vydání

Tato kniha je fikce. Jména, postavy, místa a události jsou buď výsledkem autorovy fantazie, anebo jsou použity fiktivně, a proto jakákoli podobnost se skutečnými živými či mrtvými osobami, obchodními společnostmi, událostmi či místy je čistě náhodná.

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být reprodukována, ukládána do informačních systémů nebo rozšiřována jakýmkoli způsobem, ať už elektronicky, mechanicky, fotografickou cestou nebo jinými prostředky bez souhlasu majitele práv.

ISBN 978-80-7321-941-3

Věnuji Seleně a Deaně.

*Kdybych se topil, skočíš za mnou do vln
A zachráníš mě s nasazením života...*

BON JOVI, „Thank You For Loving Me“

Kapitola první

Alibi

Abby

CÍTLA JSEM, ŽE SE TO BLÍŽÍ: SÍLÍCÍ, VYTRVALÁ NEJISTOTA, která se mi šířila těsně pod kůží. Čím víc jsem se ji snažila ignorovat, tím byla nesnesitelnější: svrbění, co potřebuje poškrábat, bublinka stoupající na hladinu. Můj otec říkal, že ta naléhavá potřeba utíkat, když se všechno chystá pokazit, je jako nervový tik – obranný mechanismus, Abernathyům vrozený. Cítila jsem ji svého času pár vteřin před požárem, a cítila jsem ji i teď.

Seděla jsem v Travisově ložnici pouhých několik hodin po ohni, srdce mi uhánělo jako zběsilé a svaly mi cukaly. Vnitřní nutkání mě táhlo ke dveřím. Nařizovalo mi odejít; utéct pryč, kamkoliv, jen ne sem. Ale poprvé v životě jsem nechtěla odejít sama. Stěží jsem se dokázala soustředit na ten hlas, jež jsem tolik milovala; popisoval, jak se bál, že mě ztratí, a jak měl blízko k úniku, ale přesto běžel opačným směrem, za mnou.

Zemřelo hodně lidí, mnozí z nich byli cizí studenti ze Státní, ale některé jsem vídala v jídelně, na přednáškách, na jiných zápasech.

Jaksi se stalo, že jsme přežili a teď jsme seděli sami v jeho bytě a snažili jsme se to všechno nějak zpracovat. Prožívali jsme strach, cítili jsme pocit viny... kvůli těm, co zemřeli, a že jsme naživu. Připadalo mi, jako bych měla plíce plné pavučin a plamenů, a nemohla jsem dostat z nosu čpavý pach spálené kůže. Nedal se potlačit, a i když jsem se osprchovala, pořád tu byl, smísený s mátovou a levandulovou vůní mýdla, jímž jsem se ho snažila vydrhnout. Stejně nezapomenutelné byly zvuky. Sirény, nářek, ustaraný a zpanikařený hovor a křik lidí, kteří přijížděli na místo požáru a zjišťovali, že nějaký přítel či kamarád je ještě uvnitř. Všichni vypadali stejně, špinaví od sazí, se stejným výrazem zmatku a zoufalství v obličejích. Byl to zlý sen.

Přestože mi soustředění dalo nesmírnou práci, slyšela jsem, jak říká: „Jediné, čeho se bojím, je život bez tebe, Holubičko.“

Měli jsme ohromné štěstí. I v temném koutě Vegas, kde nás napadly Bennyho gorily, jsme přesto pořád byli ve výhodě. Travis byl neporazitelný. Ale to, že patřil ke Kruhu a pomáhal organizovat zápas v nebezpečných podmínkách, což mělo za následek smrt bezpočtu studentů... to byl boj, v němž nemohl zvítězit ani Travis Maddox. Náš vztah přestál spoustu věcí, ale Travisovi hrozilo skutečné nebezpečí, že půjde do vězení. I když o tom ještě nevěděl, byla to jediná překážka, která nás mohla rozdělit. Jediná překážka, kterou jsme neměli pod kontrolou.

„Pak se nemáš čeho bát,“ řekla jsem. „Budeme spolu navěky.“

Vzdychl a pak mi přitiskl rty k vlasům. Netušila jsem, že je možné mít v sobě tolik citu k jediné osobě. Ochraňoval mě. Teď byla řada na mně, abych ochránila jeho.

„To je ono,“ řekl.

„Co?“

„V momentě, kdy jsem tě potkal, jsem věděl, že na tobě je něco, co potřebuju. Nakonec vůbec nešlo o něco. Šlo prostě o tebe.“

Celá jsem roztála. Milovala jsem ho. Milovala jsem ho a musela jsem udělat všechno, co bylo v mých silách, abych ho uchovala v bezpečí. Ať to bylo cokoli – ať to bylo sebešilenější. Stačilo jen přemluvit ho k tomu.

Opřela jsem se o něj, přitiskla jsem se mu tváří k hrudi. „Jde o nás, Trave. Nic nemá smysl, pokud nejsme spolu. Všiml sis toho?“

„Všiml? Tvrdím ti to celý rok! Je to oficiální. Holky, zápasy, odchod, Parker, Vegas... dokonce i požáry. Náš vztah vydrží všechno.“

„Vegas?“ zeptala jsem se.

V tom okamžiku se mi v hlavě zrodil úplně šílený plán, ale dávalo to smysl, když jsem se zadívala do jeho něžných hnědých očí. S těma očima dávalo smysl všechno. Obličej a krk měl pořád ještě pokryté směsí sazí a potu, připomínkou, jak málo chybělo, abychom přišli o všechno.

Horečně jsem uvažovala. Stačí nám jen pár nezbytností a za pět minut můžeme vyrazit. Oblečení si nakoupíme tam. Čím dřív odjedeme, tím líp. Nikdo neuvěří, že by dva lidé naskočili do letadla hned po tak obrovské tragédii. Nedávalo to smysl, a právě proto jsme to museli udělat.

Musela jsem odvézt Travise dost daleko odtud, za nějakým konkrétním účelem. Něco uvěřitelného, i když bláznivého. Naštěstí nebylo bláznovství pro Travise a pro mě nic nepředstavitelného a bylo možné, že vyšetřovatelé zapochybují o věrohodnosti desítek svědků, kteří viděli Travise tu noc zápasit v suterénu Keaton Hall – pokud budou mít dů-

kaz, že jsme se pár hodin poté brali ve Vegas. Bylo to na-prosté šílenství, ale nic jiného mě v tuhle chvíli nenapadalo. Neměla jsem čas vymýšlet nějaký lepší plán. Už jsme měli být pryč.

Travis na mě vyčkávavě hleděl a čekal, až bude moci bez-podmínečně přijmout všechno, co vyjde z mé šílené pusu. Milovala jsem ho. Krucinál, milovala jsem ho a nemohla jsem ho teď ztratit, ne po tom všem, s čím jsme bojovali, abychom se ocitli až v tomhle okamžiku. Podle všech měří-tek jsme byli na manželství moc mladí, moc nevyzpytatelní. Kolikrát jsme si navzájem ublížili, jednu chvíli jsme na sebe řvali a vzápětí spolu padli do postele? Ale právě jsme viděli, jak je život křehký. Kdoví, kdy přijde konec a jednoho z nás smete? Dívala jsem se na něj a byla jsem rozhodnutá. Je můj a já jsem jeho. Jestli jsem něco věděla s jistotou, pak to, že je-nom na těch dvou věcech záleží.

Svraštil čelo. „Jo?“

„Uvažovals o návratu?“

Zvedl obočí. „To pro mě asi není dobrý nápad.“

Před několika týdny jsem mu zlomila srdce. Travis pro-následoval Američino auto, když pochopil, že je po všem – to jsem měla ještě čerstvě v paměti. Chtěl zápasit pro Bennyho ve Vegas, a k tomu jsem se vracet nechtěla. Ani kvůli němu ne. Prošel si peklem, když jsme se rozešli. Prosil mě na kole-nou, abych se k němu vrátila, a já byla pevně rozhodnutá ni-kdy se nevracet ke svému životu v Nevadě. Odešla jsem. Byla bych úplně blbá, kdybych po něm žádala, aby se vrátil. Na-půl jsem očekávala, že mě pošle do háje, když se o tom vů-bez zmiňuju, ale byl to jediný plán, který jsem měla, a byla jsem zoufalá.

„Co kdybychom tam odjeli jen na jednu noc?“ Jedna noc mi stačila. Stačilo nám jen být někde jinde.

Rozhlédl se po ložnici, pátral ve tmě po tom, co jsem podle něj chtěla slyšet. Nechtěla jsem být taková, holka, co není upřímná a způsobí tím obrovské, pitomé nedorozumění. Ale nemohla jsem říct Travisovi pravdu o tom, proč jsem ho právě požádala o ruku. Nikdy by s odjezdem nesouhlasil.

„Na jednu noc?“ Očividně neměl zdání, jak reagovat. Patrně to považoval za test, ale jediné, co jsem si přála, bylo, aby řekl ano.

„Vezmi si mě,“ vyhrkla jsem.

Pootevřel ústa, nehlasně se zajíknul. Čekala jsem celé věky, než se mu rty zvlínily úsměvem a přitiskl je na mé. Z jeho polibku křičelo tisíc různých emocí. Mozek mi bobtnal protichůdnými myšlenkami, plnými úlevy i paniky. Vyjde to. Vezmeme se. Travis bude mít alibi a všechno dobře dopadne.

A sakra.

Krucí. Do háje. *Do prdele.*

Budu se vdávat!

Travis

Abby Abernathyová se proslavila jednou věcí: neproniknutelností. Klidně dokázala spáchat zločin a usmívat se, jako by se nic nedělo, lhát bez mrknutí oka. Jen jeden člověk na světě měl šanci ji prokouknout, a ten jediný člověk na to musel kápnout, pokud u ní chtěl mít šanci.

Já.

Abby ztratila dětství a já ztratil mámu, takže jsme na tom byli stejně, oba jsme měli co dělat, abychom se udrželi v obraze. To mě znervózňovalo, a poté, co jsem o to v uplynulých měsících usiloval, jsem dospěl k řešení:

Abbyina přetvářka spočívala v tom, že žádná neexistovala. Většinu lidí by to asi nedávalo smysl, ale já to chápal dokonale. Právě nepřítomnost přetvářky ji prozrazovala. Klid v jejích očích, něžný úsměv, uvolněná ramena – to všechno mě upozorňovalo, že se něco děje.

Kdybych ji neznal, možná bych si myslel, že tohle je happy-end, ale něco měla za lubem. Seděli jsme na letištním terminálu a čekali na nástup do letadla směr Vegas, Abby se ke mně tulila a já věděl, že by se to snadno dalo ignorovat. Pořád zvedala ruku, civěla na prsten, který jsem jí koupil, a vzdychala. Paní středního věku naproti nám pozorovala mou snoubenku a usmívala se, patrně vzpomínala na časy, kdy měla sama celý život před sebou. Nevěděla, co ty vzdechy ve skutečnosti znamenají, ale já o tom měl svou představu.

Bylo těžké radovat se z toho, co se chystáme udělat, když nám nad hlavami viselo tolik úmrtí. Ne, vážně, doslova nad hlavami. Na televizní obrazovce na zdi probíhaly místní zprávy. Střídaly se v nich záběry požáru a nejnovější aktualizace. Mluvili s Joshem Farneyem. Byl celý od sazí a vypadal děsně, ale byl jsem rád, že se z toho dostal. Byl pěkně nametený, když jsem ho potkal před zápasem. Většina lidí, co přišli do Kruhu, buď už dorazila opilá, nebo se namazala během čekání, až si já a můj protivník začneme vyměňovat rány. Když se místností začaly šířit plameny, všem se v žilách rozpumpoval adrenalin – dost na to, aby vystřízlivěli i ti nejopilejší.

Litoval jsem, že se to stalo. Ztratili jsme moc lidí, a v takové situaci vám není zrovna do ženění. Ze zkušenosti jsem věděl, že vzpomínka na tragédii se dá špatně potlačit. Spojovat tohle datum s něčím, co budeme rok co rok oslavovat, ji udrží v popředí a uprostřed našich myšlenek. Kruci, ještě

pořád vynášeli mrtvoly, a já se choval, jako by to byla jen drobná nesnáz. Po světě chodili rodiče, kteří neměli zdání, že už nikdy nespatří své děti.

Ta sobecká myšlenka vedla k pocitu viny, a pocit viny vedl ke lži. Byl to každopádně čirý zázrak, že jsme se brali zrovna teď. Ale nechtěl jsem, aby si Abby myslela, že nejsem kurva rozparáděný z naší nadcházející svatby. Jak jsem ji znal, špatně by si to vyložila a pak by změnila názor. A tak jsem se soustředil na ni a na to, co jsme se chystali udělat. Chtěl jsem být normální ženich, tak nadšený, že se div nepoblinká, a ona si nic horšího nezasloužila. Nebylo by to poprvé, co bych předstíral, že mi nesejde na něčem, co ve skutečnosti nemůžu dostat z hlavy. Živoucí důkaz se ke mně právě tulil.

Na televizní obrazovce stála s vážnou tváří reportérka před Keaton Hall a držela mikrofon oběma rukama, ustanou vrásku mezi obočím. „... otázku budou klást rodiny obětí: kdo to zavinil? Kdo ponese zodpovědnost? Vracím ti slovo, Kente.“

Najednou se mi opravdu udělalo nanic. Umřelo tolik lidí, samozřejmě, že za to poženou někoho k odpovědnosti. Je to Adamova vina? Zavřou ho? Zavřou mě? Přitiskl jsem Abby k sobě a políbil ji do vlasů. Slova se ujala žena za zpravodajským pultem, promluvila a mně začala nekontrolovatelně poskakovat kolena. Jestli nás brzy nevyzvou k nástupu do letadla, možná Abby popadnu a do Vegas se rozběhnu. Připadalo mi, že bych to možná zvládl rychleji než letadlo. Zaměstnankyně letecké společnosti nám začala vydávat pokyny stran nástupu k letu, hlas jí stoupal a klesal v rytmu předepsaného hlášení, které patrně četla už milionkrát. Mluvila jako ta učitelka z kreslených grotesek *Peanuts*: znudně, monotónně a nesrozumitelně.

Jediné, co dávalo smysl, byly myšlenky, které se mi pořád opakovaly v hlavě: stanu se manželem druhé ženy, kterou jsem kdy miloval.

Už je skoro na čase. Kruci. Do háje, jo! Do prdele, jo!
Budu se ženit!

Kapitola druhá

Cesta zpátky

Abby

UPŘELA JSEM OČI NA BLÝSKAVÝ KÁMEN NA SVÉM PRSTĚ A ZNOVU jsem vzdychla. Nebyl to zasněný povzdech mladé, čerstvě zasnoubené dívky, co zírá na svůj dost velký diamant. Byl to vzdech plný myšlenek. Těžkých, zádumčivých myšlenek, které vedly k ještě těžším a zádumčivějším myšlenkám. Ale ne ke změně názoru. Nemůžeme zůstat jeden bez druhého. To, co se chystáme udělat, je nevyhnutelné, a Travis Maddox mě miluje tak, jak o tom většina lidí jen sní. Ten povzdech byl plný obav a nadějí stran mého pitomého plánu. Chtěla jsem, aby to s Travisem dobře dopadlo – tak moc jsem to chtěla, až to bylo skoro hmatatelné.

„Nech toho, Holu,“ řekl Travis. „Znervózňuješ mě.“

„Je prostě... moc velký.“

„Padne ti akorát,“ řekl a opřel se dozadu. Byli jsme vklínění mezi podnikatele, tiše hovořícího do mobilu, a postarší manželský pár. Zaměstnankyně letecké společnosti stála za pultíkem u brány a mluvila do něčeho, co vypadalo jako krátkovlnná vysílačka. Uvažovala jsem, proč prostě nepoužívají obyčejný mikrofon. Ohlásila pár jmen a pak zavěsila přístroj někam za pult.

„Let je asi plný,“ poznamenal Travis. Levou paži měl položenou na opěradle mého sedadla, palcem mi jemně mnul rameno. Snažil se předstírat uvolněnost, ale poskakující koleno ho prozrazovalo.

„S tím diamantem jsi to přehnal. Je mi, jako by mě měl každou chvíli někdo přepadnout a oloupit,“ řekla jsem.

Travis se zasmál. „Za prvé, nikdo se tě kurva ani nedotkne. Za druhé, ten prsten byl stvořený, abys ho nosila na prstě. Poznám jsem to na první pohled...“

„Upozorňujeme pasažéry vnitrostátního letu 2477 do Las Vegas, že hledáme tři dobrovolníky, kteří využijí pozdější let. Nabízíme cestovní vouchery na jeden rok od odletu.“

Travis se na mě podíval.

„Ne.“

„Máš naspěch?“ zeptal se s potouchlým úsměvem.

Naklonila jsem se k němu a políbila ho. „Abych řekla pravdu, mám.“ Zvedla jsem prst a otřela mu šmouhu od sazí pod nosem, kterou při sprchování vynechal.

„Díky, malá,“ řekl a přimáčkl mě k sobě. Rozhlédl se, bradu zdviženou, oči rozzářené. V tak dobré náladě jsem ho naposled viděla tu noc, kdy vyhrál naši sázku. Musela jsem se usmát. Ať to bylo rozumné, nebo ne, bylo příjemné být tolik milovaná, a já se na místě rozhodla, že se za to přestanu omlouvat. Jsou horší věci na světě, než najít v příliš mladém věku svou spřízněnou duši, a vůbec, co je to příliš mladý věk?

„Jednou jsem o tobě vedl řeč s mámou,“ zadíval se Travis k prosklené stěně po naší levici. Ještě byla tma. Ať viděl, co chtěl, za oknem to nebylo.

„O mně? Není to kapku... nemožné?“

„Vlastně ne. Bylo to ten den, co zemřela.“

Adrenalin mi vytryskl odtud, odkud adrenalin tryská, a prudce se mi šířil tělem, až do prstů u rukou i nohou. Travis

se mnou nikdy o své matce nemluvil. Často jsem se ho na ni chtěla zeptat, ale pak jsem si vzpomněla na ten odporný pocit, co se mě zmocňoval, když se mě někdo ptal na mou matku, takže jsem to nikdy neudělala.

Pokračoval: „Řekla mi, abych si našel holku, která stojí za to, abych o ni bojoval. Takovou, co se nedá získat snadno.“

Byla jsem trochu v rozpacích; napadlo mě, jestli to neznamená, že jsem obrovská osina v zadku. Po pravdě řečeno, byla jsem, ale o to nešlo.

„Řekla, abych nikdy nepřestal bojovat, a to jsem nepřestal. Měla pravdu.“ Zhluboka se nadechl, jako by se s tou myšlenkou sžíval.

Představa, že podle Travise jsem já ta žena, o které jeho maminka mluvila, že by mě schvalovala, ve mně probudila pocit, že jsem přijímaná jako ještě nikdy. Díky Diane, která zesnula skoro před sedmnácti lety, jsem si teď připadala milovaná víc než u vlastní matky.

„Miluju tvou mámu,“ opřela jsem se o Travisovu hrud.

Podíval se na mě a po krátké pauze mě políbil do vlasů. Neviděla jsem mu do obličeje, ale z jeho hlasu jsem slyšela, jak to na něj zapůsobilo. „Taky by tě milovala. O tom vůbec nepochybuju.“

Žena znovu promluvila do vysílačky. „Upozornění cestujícím vnitrostátního letu 2477 do Las Vegas: brzy zahájíme nástup na palubu. Začneme všemi, kdo potřebují při nástupu asistenci, a cestujícími s malými dětmi, a pak budou následovat pasažéři první třídy a business class.“

„Co takhle mimořádně unavení?“ vstal Travis. „Potřebuju Red Bull, kurva. Neměli bychom si nechat letenky na zítra, jak jsme si plánovali?“

Zvedla jsem jedno obočí. „Máš problém s tím, že spěchám stát se paní Maddoxovou?“